

MUHAMMAD SALEM SALIMAH

Ami soha nem borult virágba

Rejtély számomra, hogy miért nem éreztem soha vonzódást a nőkhöz. Amikor először felmerült bennem a kérdés, pszichológiai könyveket vásároltam, próbáltam megérteni, mi baj lehet velem, miért nem illek a normális ember fogalmába. Miután megértettem, hogy ez nem segít az állapotomon, elmentem egy pszichiáterhez, hát-ha kiderül, már túl vagyok a problémán.

A ház, ahol élek, ugyanaz, ahol felnőttem. A Jezmatiyeh piac közelében van, ami egyike a régi Damascene Al Midan szomszédságában lévő piacoknak. A forgalmas környéken sok helyi ételt kínáló étterem van, a két leghíresebb, az Abi al-Kheir és az Abou Arab Haidar.

Ma ötven vagyok, de nem ünnepelem. Az elmúlt tizenöt évben sem csináltam semmi különöset a születésnapomon, főleg azóta, hogy Halát utoljára láttam.

Akkor Hala, Hazem barátom nővére, egy doboz édességet hozott nekem az Abou Arabból, egy kis almaággal, ami tele volt virágokkal, ez volt a díszítés a tetején.

Hala angolnyelv-tanára lettem, miután a barátom megkért, hogy segítsék neki, mert az orvosegyetemi tanulmányai elvégzéséhez szükséges. Olykor szórakoztunk is. Az időnk felében magazinokat böngéztünk, pletykálgottunk, zenét hallgattunk egy csésze kávé mellett. Az angol leckékért cserében Hala kidekorálta a lakásom, és aztán csinált valami ennivalót.

Két évig rendszeresen látogatott, erős barátság alakult ki közöttünk, barátság, ami egy férfi és egy nő között általában a házassághoz vezet. Én azonban nem akartam hamis reményt táplálni benne, ezért óvatos voltam szeretetem kifejezésében, nehogy félreértsen. Legutoljára akkor láttam őt, mikor befejezte az egyetemet. Eljött, hogy elbúcsúzzon. Emlékszem, ült velem szemben, és egy komoly beszélgetéssel próbálkozott.

– Most, hogy harminchét lettél, nem gondolod, hogy itt az ideje, hogy házasságra gondolj?

Mielőtt lett volna időm válaszolni, megjegyezte:

– Azt hiszem, csodálatos férj lennél!

Elmosolyodtam, és azt mondtam:

– Tudod, hogy nem akarok senkivel összeházasodni, csak veled.

– Akkor hogyhogy még mindig egyedül vagy? Félsz vagy menekülsz?

– Nem, nem így van. Mondjuk úgy, hogy nem építék ilyen intézményre.

– Komolyan gondolod?

– Sajnos igen.

Ez volt az utolsó alkalom, amikor beszéltünk. Azt hiszem, sértődötten hagyta el a házat, talán azért, mert elutasítottam, vagy talán azért, mert úgy érezte, nem bízik abban, hogy képes kezelni az igazságot. A testvérén keresztül, akivel kapcsolatban maradtam, évekkel később kiderült, hogy Hala egy magánklinikán kapott munkát, férjhez ment, és családot alapított.

Hirtelen megszólalt a csengő. Kinyitottam az ajtót, és meglepetésemre Hala volt az a testvérével. Mintha a múlt emlékére emlékeztettem volna őket!

– Ő ragaszkodott hozzá, hogy meglátogassunk. Boldog születésnapot, haver! – mondta Hazem barátom, miközben belépett a házba. Mi követtük őt a folyosón. Hala egy gyönyörű rózsát szorongatott a kezében, ami szebb volt, mint amit valaha láttam. Kinyitotta a konyhaszekrényt, tányért keresett, amibe a magukkal hozott születésnap tortát tehetné. Ahogy kinyitotta a szekrényt, megtalálta az elrejtett gyógyszerem. Elkezdte az üvegcséket részletesen vizsgálni, és hamarosan könnyek patakzottak az arcán. Egy pillantást vetett rám, ami azt sugallta, most végre megértett.

BODA MAGDOLNA fordítása

